

Arrest

nr. 152 331 van 11 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn van E.O.H.

1.2. Op 6 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.08.2014 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende:

De familieleden bedoeld in artikel 40bis §2 van de wet die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging op basis van een Belgische kind. Overeenkomstig de geboorteakte is H.J. de moeder van het kind. Betrokkene beweerde eerder in België een valse naam te hebben gebruikt, namelijk J.H., maar in werkelijkheid H.P. te heten. Uit het checken van de vingerafdrukken van betrokkene, blijkt niet dat zij eerder bij ons gekend stond als H.J.. Derhalve moet ertoe worden besloten dat betrokkene niet de moeder is van het kind en zij probeerde op frauduleuze wijze, door het voorleggen van de geboorteakte van een kind dat niet het hare is, het verblijfsrecht op onrechtmatige wijze te bekomen. Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht bijgevolg geweigerd. Alle andere voorgelegde bewijzen hoeven niet beoordeeld te worden gezien de verwantschap niet is bewezen.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, 40bis, 40ter en 42 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat zij fraude wil plegen door de geboorteakte voor te leggen van een kind dat niet het hare is. Zij wijst erop dat in de geboorteakte vermeld staat dat het kind E.O.H., dat de Belgische nationaliteit heeft, als moeder J.H., geboren op 15 april 1980 te Freetown heeft, dat het kind op 12 juli 2006 erkend werd door de vader H.B., die de Belgische nationaliteit heeft. Zij vervolgt dat naar aanleiding van haar aanvraag tot inschrijving een woonstcontrole werd uitgevoerd op 27 augustus 2014 die positief was, dat er aldus alleszins bezit van staat is ten aanzien van het kind. De verzoekende partij wijst erop dat zij de procedure ingeleid heeft tot verbetering van de geboorteakte, dat deze procedure nog lopende is. Zij meent dat de bestreden beslissing op basis van het enkele gegeven dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet onder de naam H.J. bekend stond afleidt dat zij fraude zou willen plegen en wordt het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' ingeroepen om haar aanvraag te weigeren. Voorts merkt de verzoekende partij dat haar op geen enkel ogenblik gevraagd werd om bijkomende stukken voor te

leggen om haar moederschap over het kind aan te tonen, dat de gegevens van de DVZ volstrekt onvoldoende zijn om te besluiten dat zij fraude zou hebben willen plegen, dat het niet is omdat haar vingerafdrukken niet voorkomen in de bestanden van DVZ dat zij daarom niet de moeder van het kind zou zijn, dat de voorliggende gegevens niet toelaten om te besluiten tot fraude. De verzoekende partij stelt dat een zorgvuldig bestuur, gelet op onder meer de vaststelling dat zij wel degelijk samenwoont met het kind en dat er een vader is die het kind erkend heeft, verdere gegevens dient te verzamelen. Zij meent dat de conclusie die de bestreden beslissing maakt voorbarig is en geen steun vindt in de gegevens van het dossier. De verzoekende partij concludeert, na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht, dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing onredelijk tot stand is gekomen en dat tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd, en artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 44 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

3.5. De verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van familielid van

een burger van de Unie daar de verwantschap niet is bewezen zoals vereist door artikel 44 van het vreemdelingenbesluit. Zij wijst erop dat de aanvraagster, zijnde mevr. H.P., zoals duidelijk blijkt uit de zinsnede '(...) wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.08.2014 werd ingediend door Naam: H. (...) Voorna(a)m(en): P. (...)’ in de bestreden beslissing, een aanvraag indiende op basis van een Belgisch kind, dat overeenkomstig de geboorteakte H.J. de moeder is van het kind, dat betrokkene verklaart H.P. te heten maar vroeger een valse naam te hebben gebruikt in België, namelijk H.J., doch dat de aanvraagster, zoals blijkt uit vingerafdrukkenonderzoek, niet eerder bij haar bekend staat als H.J. en aldus moet besloten worden dat zij niet de moeder van het kind is en zij probeerde op frauduleuze wijze het verblijfsrecht te bekomen, dat de verwantschap niet bewezen is.

De verzoekende partij betwist niet dat zij een aanvraag indiende als H.P. noch dat zij verklaarde in werkelijkheid H.P. te heten, noch dat de geboorteakte als moeder H.J. vermeldt. Evenmin betwist zij de vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet eerder bekend stond onder de naam H.J.

Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat het feit dat dhr. H.B. het kind E.O.H. erkend heeft, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing, waarbij het vaderschap van het kind E.O.H. niet betwist wordt, doch wel het feit dat de verzoekende partij die als H.P. een aanvraag indiende als moeder van het Belgisch kind E.O.H., werkelijk de moeder van het voornoemde kind is. Door te stellen en aan te tonen dat dhr. H.B. de vader van het kind E.O.H. is, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven niet correct of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien blijkt uit de stukken die de verzoekende partij neerlegt bij haar verzoekschrift, meer bepaald de erkenningsakte, dat ook op dit document H.J. aangeduid staat als moeder van het kind E.O.H.

Ook met het argument dat de woonstcontrole van 27 augustus 2014 positief was en er dus alleszins bezit van staat is ten aanzien van het kind, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de in de bestreden beslissing weergegeven motieven niet correct zijn of kennelijk onredelijk. Immers doet het feit dat de verzoekende partij die een aanvraag indiende als H.P. woonachtig is op hetzelfde adres als het Belgisch kind, in functie van wie zij een aanvraag gezinshereniging indiende, en samen met het kind wordt aangetroffen, geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwantschap niet bewezen is daar de geboorteakte de naam H.J. draagt en de verzoekende partij beweerde in werkelijkheid H.P. te heten alsook zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet bekend staat onder de naam H.J. Met de verwijzing naar de samenwoning met het kind, het samen worden aangetroffen met het kind en het 'bezit' van het kind, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij daadwerkelijk de moeder is van het kind. Hoewel dergelijke elementen een begin van bewijs zouden kunnen vormen, gelet op het feit dat de bewijsregeling vrij is, wordt het feit dat de verzoekende partij tracht te bewijzen, namelijk het moederschap van het kind, tegengesproken door de door haar voorgelegde geboorteakte waaruit blijkt dat de moeder van het kind H.J. is en de verzoekende partij zelf verklaarde in werkelijkheid H.P. te heten en zij ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet bekend is onder de naam H.J.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij een procedure heeft ingeleid tot verbetering van de geboorteakte en deze procedure nog lopende is en hiervan een bewijsstuk voorlegt bij haar verzoekschrift, dient de Raad vast te stellen, dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had van procedure tot verbetering van de geboorteakte, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien bewijst het opstarten van een procedure tot verbetering van de geboorteakte nog geenszins dat de geboorteakte ook effectief een foutief gegeven bevat, zodat de verwerende partij terecht kon uitgaan van het haar voorgelegde stuk, met name de geboorteakte van het kind E.O.H. dat als moeder H.J. vermeldt.

In zoverre de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de verwerende partij haar bijkomende stukken had moeten vragen om haar moederschap over het kind E.O.H. aan te tonen, wijst de Raad erop dat het de aanvrager toekomt diens aanvraag te ondersteunen met alle mogelijke bewijsmiddelen.

Uit de zinsnede '*uit het checken van de vingerafdrukken van betrokkene, blijkt niet dat zij eerder bij ons gekend stond als H.J. (...)*' blijkt overigens dat de verwerende partij is nagegaan, door middel van vingerafdrukken onderzoek, of op grond van de haar gekende gegevens bleek dat de verzoekende partij die zich voorstelt als H.P., en bij haar aanvraag ook een paspoort voorlegt waaruit blijkt dat zij H.P. heeft, dezelfde persoon is als H.J. Uit het onderzoek blijkt echter niet dat de verzoekende partij reeds gekend is onder de naam H.J..

Zodoende toont de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Gelet op het feit dat de geboorteakte van het kind, in functie van wie de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging indient, als moeder H.J. vermeldt en dat de verzoekende partij als H.P. een aanvraag indient en beweert werkelijk ook zo te heten en dat uit onderzoek van de verwerende partij niet kan blijken dat de verzoekende partij die zich aandient bij haar diensten als H.P. eveneens gekend staat onder de naam H.J., is het niet incorrect noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij te besluiten dat de verwantschapsband niet bewezen is, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij op grond van het enkele feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet gekend stond onder de naam H.J. heeft afgeleid dat zij fraude heeft gepleegd en dat de gegevens van de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende zijn om te besluiten tot fraude, dat het niet is omdat haar vingerafdrukken niet voorkomen in de bestanden van Dienst Vreemdelingenzaken zij daarom ook niet de moeder van het kind is, mist haar kritiek feitelijke grondslag. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich niet enkel baseert op het feit dat de verzoekende partij niet eerder bij hen bekend staat als H.J. om tot frauduleus handelen te besluiten. Uit de motieven blijkt immers duidelijk dat de verwerende partij erop wijst dat de verzoekende partij, die een aanvraag indiende als H.P., ook beweerde in werkelijkheid H.P. te heten terwijl de geboorteakte H.J. vermeldt als moeder van het kind in functie van wie de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging indiende en hieruit het frauduleus handelen en het niet bewezen zijn van de verwantschapsband afleidt. De verwerende partij verwijst naar het feit dat zij niet gekend staat bij haar diensten als H.J. als antwoord op haar bewering dat zij eerder in België een valse naam heeft gebruikt en om aan te tonen dat zij wel degelijk onderzocht of de verzoekende partij niet bekend staat onder de naam H.J.. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het niet bewezen wordt geacht dat de verzoekende partij, die haar aanvraag indient als H.P. – en ook het door haar voorgelegde paspoort bij haar aanvraag die naam vermeldt – en ook beweert werkelijk H.P. te heten, de moeder is van het kind E.O.H., daar de geboorteakte van dit kind als moeder H.J. vermeldt, en dat door het voorleggen van een dergelijke geboorteakte van een kind dat niet het hare is, de verzoekende partij frauduleus gehandeld heeft.

Met haar beschouwingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij de feiten niet correct heeft beoordeeld of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Zij maakt met haar argumentatie ook niet aannemelijk dat het - gelet op het niet betwiste feit dat zij een aanvraag indiende als H.P. en beweerde ook werkelijk zo te heten doch dat de geboorteakte als moeder van het kind, in functie van wie zij een aanvraag gezinshereniging indiende, H.J. vermeldt, een naam waaronder zij eveneens niet eerder bekend stond bij de Dienst Vreemdelingenzaken – niet correct of kennelijk onredelijk voorkomt dat de verwerende partij besloot dat de verzoekende partij heeft getracht op frauduleuze wijze, door het voorleggen van een geboorteakte van een kind dat het hare niet is, het verblijfsrecht op onrechtmatige wijze te bekomen.

Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt door de verzoekende partij niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER